

8/2022

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMMÉHO DNE

advent

Být Ježíšovým učedníkem

str. 3

Zamyšlení modlitebního týdne
str. 4

Zamyšlení pro děti
str. 29

SOBOTA

4 | **Půjdu získávat učedníky**

Ted Wilson

NEDELE

8 | **Co znamená být učedníkem?**

Glenn Townend

PONDĚLÍ

11 | **Růst Ježíšova učedníka**

S. Joseph Kidder

ÚTERÝ

14 | **Život učedníka**

Joel Okindoh

STŘEDA

17 | **Získávání učedníků**

Tara VinCrossová

ČTVRTEK

20 | **Cena za učednictví**

Anna Galenieceová

PÁTEK

23 | **Radost z učednictví**

Dwain N. Esmond

SOBOTA

26 | **Důkaz pravého učednictví**

Ellen G. Whiteová

29 | **Zamyšlení pro děti**

Charles Mills

Advent – časopis Církve adventistů sedmého dne, číslo 8/2022, vychází v září 2022 – 10× ročně, registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 3365-63

Vydává – nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Foto: 4, 7, 9, 11, 12, 14–16, 21, 23–24, 26 – pexels.com; 6, 20 – iStock

Ilustrace v zamyšlení pro děti: Xuan Le

Před 2 000 lety Ježíš pozval malou skupinu rybářů na pobřeží Galilejského jezera slovy: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“ (Mt 4,19). Oni „*ihned opustili loď (...) a šli za ním*“ (Mt 4,22). A jak trávili čas s Ježíšem, jejich životy se navždy proměnily.

Také dnes Ježíš stále volá lidi k tomu, aby se stali jeho učedníky. Stáváme se učedníky tím, že následujeme Ježíše. Trávíme s ním čas při studiu Bible a na modlitbě a necháváme se jím vést. Při čtení Písma můžeme vlastně sedět u Ježíšových nohou a naslouchat jeho učení. Sledujeme, jak uzdravuje slepého a chromého. Vidíme jeho zápal při vyčištění chrámu i jeho laskavost, když žehná dětem. Díváme se, jak projevuje lásku svým nepřátelům a jak prozíravě vede své přátele. Stejně jako kdysi jeho učedníci i my nasloucháme jeho hlubokému učení. V údivu sledujeme závěrečné chvíle jeho pozemského života. Radujeme se při Kristově vzkříšení. Doprovázíme učedníky při jejich cestě do Emaus, když Ježíš: „*začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma*“ (L 24,27).

Když jsme „*byli s Ježíšem*“ (viz Sk 4,13), jsme pak připraveni přijmout jeho pozvání: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*“ (Mt 28,18–20).

Zvu vás k tomu, abyste „*byli*“ s Ježíšem během tohoto modlitebního týdne, kdy budeme přemýšlet nad tím, co znamená následovat Krista.

— **Ted N. C. Wilson,**
předseda

**Generální konference
Církve adventistů sedmého dne**

Půjdu získávat učedníky

Ted Wilson

Před více než dvěma tisíci lety se na jaře na úbočí hory v Galileji setkal vzkříšený Kristus se svými učedníky a stovkami svých následovníků. Chtěl jim předat důležité pokyny, jak mají pokračovat v záchraně lidí pro nebeské království. Pro mnohé to byla jediná příležitost vidět a slyšet svého vzkříšeného Pána.

O tomto setkání čteme: „Čas a místo setkání určil sám Ježíš Kristus ještě před svou smrtí. Anděl u hrobu připomněl učedníkům jeho slova o tom, že se s nimi setká v Galileji. Slib znovu zopakoval i věřícím, kteří se o Velikonočních sešli v Jeruzalémě. Ti jej potom předávali osamělým jednotlivcům, kteří truchlili nad smrtí svého Pána. Všichni netrpělivě očekávali, až se s ním setkají.“¹

Skupina se shromáždila na hoře v Galileji. Náhle se uprostřed nich zjevil Ježíš. V úžasu naslouchali, jak pronesl slavné pověření, které zaznamenal evangelista Matouš (28,18–20):

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Začátek misijního poslání církve

Přibližně tři roky před touto událostí se na úbočí hory v Galileji odehrála jiná důležitá věc. Inspirované slovo nám říká: „Prvním krokem k založení a organizaci církve, která měla po Kristově odchodu pokračovat v jeho pozemském díle, bylo povolání dvanácti apoštolů. O tomto povolání čteme: „Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat“ (Mk 3,13.14).“²

Dvanáct učedníků mohlo každý den následovat Ježíše, naslouchat jeho učení, vidět ho jednat a učit se od něj.

„Největší Učitel, jakého kdy svět poznal, vedl učedníky tři a půl roku. Osobním vztahem a kontaktem je Kristus vyškoloval pro svoji službu. Chodili a mluvili s ním den za dnem... Nepřikázal učedníkům, aby dělali to nebo tamto, ale řekl jim: „Následujte mě.“³

Učedníci potom měli jít jako Kristovi svědkové a zvěstovat, co u něj viděli a slyšeli. Měli vést a vzdělávat ostatní a posílat je, aby také předávali poselství evangelia. Pro tuto službu obdrželi moc Ducha svatého.

Výzva pro všechny věřící

Při druhé příležitosti, opět na úbočí hory, pověřil vzkříšený Kristus zvěstováním evangelia nejen ty, které určil za vedoucí své církve,⁴ ale také všechny věřící na celém světě. Kristus pozvedl oči k nebi a prohlásil, že on své dílo na světě dokonala a že se vrací do nebe ke svému Otci. Ujistil své následovníky, že mu „je dána veškerá moc na nebi na zemi“, a poslání své církve shrnul obrazem učednictví, křtu ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého a výzvy „učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,20).

Být učedníkem Ježíše Krista je nejvyšším posláním. Cílem každého pravého učedníka je být jako Ježíš. Ježíš to vyjádřil v kázání na hoře takto: „*Žák není nad učitele. Je-li zcela vyučen, bude jako jeho učitel*“ (L 6,40).

Tato výzva k učednictví, toto poslání církve zahrnuje všechny národy. Ježíš už během své pozemské služby řekl, že evangelium se nezaměřuje pouze na samotné Židy. To muselo být velkým překvapením i pro stovky jeho následovníků na úbočí galilejské hory. Ježíš sloužil Samařanům, Římanům a dalším pohanům, jakými byli Syrofeničanka a Řekové, kteří ho přišli hledat během svátků.

Posvátné dílo

Jakmile Kristovi následovníci přijali jeho pověření, začali vydávat svědectví nejprve svým nejbližším – příbuzným, přátelům, sousedům. Šířili poselství mezi dalšími lidmi. Jednou z těchto oddaných učednic se stala Tabita, kterou lidé znali pod jménem Dorkas.

„Tato jedinečná učednice Ježíše Krista konala skutky milosrdenství, byla laskavá vůči chudým a zarmouceným lidem a horlivá v poznání pravdě. Její smrt byla velkou ztrátou, raná církev se nedokázala obejít bez její ušlechtilé služby.“⁵ Její učednictví bylo v poslání rané církve tak důležité, že když zemřela, Bůh prostřednictvím apoštola Petra učinil zázrak a přivedl ji k životu (viz Sk 9,36–42).

Církev postupně rostla. Kristovi následovníci si postupem doby začali uvědomovat, jak široké je jejich poslání. Potvrzuje to apoštol Pavel ve své promluvě na Martově pahorku v Athénách: „On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat, a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko“ (Sk 17,26.27).

V průběhu času vedl Bůh svou církev tak, že jeden učedník předával poselství dalším, někdy i za cenu vlastního života. První křesťané získávali učedníky prostřednictvím vyučování Božího slova, křtem ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého a dalším vedením – stejně, jak to dělal Ježíš.

Naše přednost

My se dnes můžeme na tomto Velkém pověření podílet, a tak se zapojit do závěrečného zvěstování věčného

evangelia tří andělů ze Zjevení 14! Ellen Whiteová jedinečným způsobem propojuje Velké pověření s poselstvím tří andělů: „Adventisté sedmého dne byli ve zvláštním smyslu ustanoveni jako strážci a nositelé světla tomuto světu. Bylo jim svěřeno poslední varování pro hynoucí svět. Osvítlo je nádherné světlo Božího slova a bylo jim svěřeno důležité dílo – zvěstovat poselství prvního, druhého a třetího anděla. Žádný jiný úkol není tak významný a nic by od něj nemělo odvrátit jejich pozornost.

Máme předat světu nejdůležitější pravdy, které kdy byly lidem svěřeny. Zvěstování těchto pravd je naším posláním. Musíme varovat svět a nesmíme zklamat svěřenou důvěru... Máme se stát posvěcenými prostředníky, kteří druhým předávají nebeský život. Celou církev má prostupovat a oživovat Duch svatý, který bude očišťovat a posilovat lidská srdce. Lidé, kteří byli

prostřednictvím křtu pohřbeni s Kristem, mají povstat k novému životu, který bude ukazovat, že v nich žije Kristus. To je naše posvátné poslání... Máme odpovědnost za to, abychom zvěstovali evangelium o spasení. Vaší mocí má být nebeská dokonalost.“⁶

Získávání učedníků je proces

Získávání učedníků je proces, který zahrnuje víc než pouhé zorganizování série evangelizačních přednášek, byť jsou důležité. Tento proces zahrnuje víc než péči o bezdomovce, úklid oblasti, kde žijeme, pořádání dnů zdraví nebo organizování biblických hodin, i když i tyto aktivity jsou důležité.

Prvním krokem v procesu učednictví je to, abychom se stali učedníky my sami. „Musíme studovat náš Vzor a stát se podobnými Ježíši, který byl tichý a pokorný ve svém srdci, byl čistý a bez poskvrny.“⁷ Podobnými Kristu se

staneme tak, že s ním budeme každý den trávit čas studiem Písma a přemýšlením o významu biblického poselství, že s Kristem budeme rozmlouvat na modlitbě a v jeho síle mu vše odevzdáme do rukou a budeme plnit jeho přikázání. Kristova milost nás proměňuje z posluchačů na činitele Božího slova.

Dalším krokem procesu učednictví – stejně jak tomu bylo v životě prvních učedníků – je to, že se budeme s druhými sdílet s tím, co jsme sami zažili, s tím, co jsme viděli a slyšeli během svého setkávání s Ježíšem. Když pak tito lidé při křtu odevzdají svůj život Kristu, potřebují jako nově pokřtění duchovní vedení zkušenějších učedníků ve víře.

Stejně jako v novozákonní době má dnes poslání církve naplňovat každý věřící – nejen kazatelé, evangelisté a další vedoucí. Bůh nás všechny zve, abychom se stali Kristovými učedníky a sami jeho učedníky získávali. Ježíš přichází. Zapojme se!

Odkazy:

- ¹ Ellen G. Whiteová, *Touha věků, Advent-Orion, Praha, 2000, str. 521.*
- ² Ellen G. Whiteová, *Poslové naděje a lásky, Advent-Orion, Praha, 2005, str. 13.*
- ³ *Tamtéž, s. 13.*
- ⁴ *Tamtéž, s. 13.*
- ⁵ Ellen G. Whiteová, *The Spirit of Prophecy, Battle Creek, Michigan, Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1878, sv. 3, s. 323.*
- ⁶ Ellen G. Whiteová, *Testimonies for the Church, Mountain View, Kalifornie: Pacific Press Pub. Assn., 1948, sv. 9, s. 19–20.*
- ⁷ Ellen G. Whiteová, *Signs of the Times, 20. dubna 1891.*

Autor:

Ted Wilson je předsedou Generální konference Církve adventistů s. d.

Podněty k diskusi

- Jak mohu osobní čas s Kristem dát na první místo, abych mohl/a slyšet jeho hlas a poznat jeho vůli ve svém životě?
- Ve své službě se podobám Tabitě, která konala skutky tiché služby, nebo spíše apoštolu Pavlovi, který odvážně zvěstoval principy pravdy?
- Je v mém sboru někdo, s kým bych se mohl spřátelit a poskytnout mu podporu na jeho cestě s Kristem?

Co znamená být učedníkem?

Glenn Townend

Markovo evangelium zaznamenává tento známý, avšak jedinečný příběh: „Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: ‚Vidíš něco?‘ On pozvedl oči a řekl: ‚Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí.‘ Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně“ (Mk 8,22–25).

V ostatních příbězích Ježíš uzdravil lidi jedním dotykem nebo jedním příkazem. Proč byly k uzdravení tohoto muže zapotřebí dva úkony? Zamysleme se nad pořadím příběhů v Mk 8. Před tímto příběhem Ježíš zázračně nasýtil čtyři tisíce lidí. Farizeové však od něj přesto žádali znamení. V reakci na to Ježíš varoval své učedníky před „kvasem“ farizeů, a tak symbolicky kritizoval jejich nedostatek víry (verše 1–21). Jakmile uzdravil slepého muže, Ježíš položil učedníkům tu nejdůležitější

otázku víry: „A za koho mne pokládáte vy?“ (verš 29). Kontextem tohoto příběhu je tedy víra. Povšimněme si, že k Ježíši přivedli slepého druhí lidé, protože věřili v Ježíše. Nic se neříká o víře slepého muže.

Jako desetiletý chlapec jsem na krátkou dobu oslepl, když jsem navzdory varování bez ochranných brýlí sledoval svařování elektrickým obloukem. Druhý den ráno jsem se probudil a nic jsem neviděl. Bylo to opravdu hrozné. Musel jsem se spoléhat na členy své rodiny, aby mě krmili, umývali, oblékali a vodili. Musel jsem jim věřit jako svým očím.

Podobně, když Ježíš vzal slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice, mu slepý začal důvěřovat, jako kdysi věřil svým očím. Když slepému muži Ježíš potřel oči slinou a zeptal se: „Vidíš něco?“, muž mu odpověděl: „Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí.“ Víra slepého muže v Ježíše začala růst. Nakonec, když mu Ježíš položil ruce na oči a on

začal vidět jasně, začal důvěřovat Ježíši jako tomu, kdo opravdu uzdravuje a zcela mění život. Ježíš vzal člověka, který měl jen malou víru, a postupným budováním důvěry v něm víru vzbudil. A tak obnovil jeho život.

Učíme se učednictví

Stejným způsobem Ježíš pracuje s každým z nás. Ví, kde se na naší cestě víry nacházíme. I když máme jen malou víru, ale projevíme ochotu nechat se Ježíšem vést, povede nás a předloží nám správné důkazy, abychom mu začali důvěřovat. Tak obnoví i náš život. Přesně to znamená být Ježíšovým učedníkem. Novozákonní slovo „mathétés“ překládané jako „učedník“ pochází z řeckého slovesa „učit se“. Ježíšův učedník je tedy člověk, který se učí rozvíjet víru a budovat důvěru v Ježíše. Díky tomu Ježíš obnovuje jeho život.

Tímto procesem procházelo všech dvanáct Ježíšových učedníků. Ježíš si je vyvolil, aby byli s ním, a pak je poslal před sebou (Mk 3,13–15). Když trávili čas „s Ježíšem“, učili se mu důvěřovat. Sledovali, s jakou úctou, soucitem a pravdou komunikoval s druhými – s dětmi, cizinci, s malomocnými, zákoníky, s ženami, s těmi, kdo hledali pomoc, ale i s těmi, kdo chtěli druhým ubližovat. Po době, kdy „bývali s Ježíšem“, je Kristus „vyslal“, aby dělali totéž, co dělal on – aby vstupovali do problémů a uzdravovali vztahy, nemocné a postižené.

Jejich posláním bylo učit o odpuštění, sebeobětování a vnitřní proměně srdce, a nemluvit jen o dodržování vnějších pravidel. Stejně jako Ježíš měli i oni potlačit své sobectví a s nadšením sloužit a oceňovat přitom přirozenou hodnotu a potenciál každého člověka. Díky Ježíšovu vzdělávání a vedení se

nakonec všichni učedníci (až na jednoho) stali vůdci rostoucího hnutí získávání učedníků.

Osobní učednictví je proces

Proces učednictví je i dnes téměř stejný. Vědomě prožíváme čas „s Ježíšem“ – zvykli jsme si číst Písmo a přemýšlet o něm, rádi mluvíme s Bohem a nasloucháme mu, trávíme čas v přírodě, prožíváme sobotní odpočinek a projevujeme postoj vděčnosti. Tak si vytvoříme návyk, díky kterému budeme myslet, věřit a dělat to, co rozvíjí naši víru a buduje důvěru v Ježíše. Společně s prohlubováním vztahu s Ježíšem si plněji uvědomíme, že Bůh je láska, a naučíme se milovat Boha, druhé

i sebe (Mk 12,30–33). Ellen Whiteová napsala toto: „Pokud si zachováme krásné společenství s Kristem, můžeme se těšit z přednosti neustále růst v milosti, v Boží lásce, a tak prohlubovat svoje poznání.“¹

Stejně jako dvanáct apoštolů i my můžeme prožít to, že čas strávený „s Ježíšem“ nás bude postupně proměňovat v jeho podobu. Ježíš nás „posílá“, abychom se soucitem a odvážně vyzářovali jeho povahu, i když toto dílo Boží milosti v nás ještě není zcela dokončeno. Žijme pro Ježíše ve svých domovech, ve škole, na pracovišti i ve společnosti. Všude tam můžeme přinést změnu.

Příkladem tohoto procesu může být příběh, který se odehrál na ostrově Papua Nová Guinea. Dva starší sboru ve městě Madang sledovali, jak narůstá skupina nezaměstnaných mladých mužů se středoškolským vzděláním. S nárůstem nezaměstnanosti rostla v této oblasti i kriminalita. Rozhodli se, že těmto „mladým mužům ulice“ nabídnou jednou za týden jídlo. Sbor jim však

nenabízel pouze jídlo, ale i zájem a péči. Po nějaké době se těchto mladých mužů zeptali, jestli by se nechtěli připojit ke skupině, která studuje Bibli. Začali spolu s nimi číst Markovo a Lukášovo evangelium a knihu Skutků a přitom se věnovali i některým základním otázkám ohledně smyslu života. Tento vzájemný vztah postupně prohloubil soucit a vizi členů sboru, ve městě se snížila kriminalita a někteří mladí muži z ulice se stali Ježíšovými učedníky.

Závěr

Jihopacifická divize má úsloví: „Učedník je člověk, který se ve všech oblastech více podobá Ježíši“ (vychází z textu Ef 4,15: „*Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista*“). Musíme si uvědomit, že všichni Ježíšovi učedníci zatím stále rostou. Stát se totiž takovými, jakým je on, je cíl, „který nemůže být dokončen v tomto životě, ale bude pokračovat i v budoucnosti.“² Někteří lidé mají ještě problémy s trpělivostí, s desátky, se svým jazykem, v otázce zdravého stravování či se svými postoji... Nemáme se však navzájem soudit, ale spíše se máme navzájem milovat, povzbuzovat a budovat (1Te 5,11), abychom se stali Ježíšovými učedníky.

Odkazy:

¹ Ellen G. Whiteová, *God's Amazing Grace (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1973)*, s. 292.

² Ellen G. Whiteová, *Výchova, Advent-Orion, Praha, 2006, s. 12. (Ed 19).*

Autor:

Glenn Townend je předsedou Jihopacifické divize Církve adventistů sedmého dne se sídlem v australském Sydney.

Podněty k diskusi

- Popište, kdy vám ve vašem životě Ježíš pomohl prohloubit vaši víru a důvěru v něj.
- Které návyky vám při osobním ztišení pomáhají být „s Ježíšem“? Které návyky jsou naopak pro vás náročné a proč?
- Podle čeho ostatní poznají, že následujete Ježíše?

Růst Ježíšova učedníka

S. Joseph Kidder

ZPísma se dozvídáme, že růst v Ježíši je velmi důležitý. Dochází k němu při čtení Bible, když se modlíme, prostřednictvím bohoslužby, chválení Boha, ve společenství s věřícími, když evangelizujeme nebo prakticky sloužíme světu a když prožíváme Boží přítomnost (Sk 2,2–47; 4,32–36).

Nejčastější Boží zaslíbení

V celém Starém i Novém zákoně Bůh člověku stále opakuje: „Jsem s tebou.“ To je jeho nejčastější zaslíbení. Na počátku byl Bůh osobně s Adamem a Evou v zahradě v Edenu (Gn 2,4–3,24). Dal nám sobotu, která se každý týden opakuje proto, že chtěl prožívat jeden celý den pouze s námi lidmi (Gn 2,1–3). Dokonce i po pádu do hříchu žádal Izraelity, aby mu postavili svatyni jako znamení jeho přítomnosti uprostřed nich (Ex 25,8).

Největším důkazem Boží přítomnosti v našich životech je Ježíš. Dokonce už i jeho jméno, Immanuel, vyjadřuje,

že Bůh je s námi (Mt 1,23; Iz 7,14). Před svým nanebevstoupením Ježíš zaslíbil, že s námi bude po všechny dny až do skonání tohoto věku (Mt 28,20). Bůh nám dal Ducha svatého, aby v nás a s námi přebýval navěky (J 14,16.17). Vyvrcholením věků bude skutečnost, že až Ježíš přijde podruhé, budeme už navždy s ním (Zj 21,3).

Bůh je s námi neustále. Někdy možná necítíme jeho přítomnost, to však neznamená, že by s námi nebyl. Dnes platí toto Boží zaslíbení: „*Sám Hospodin půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě; neboj se a neděs*“ (Dt 31,8).

Jak můžeme prožívat přítomnost „Boha, který je s námi“?

1. Miluje nás

Nedávno jsem během letu z Houstonu do Chicaga seděl vedle manažera společnosti z oblasti informačních technologií. Cestoval po celém světě

a často byl mimo domov. Nesmírně mu chyběla rodina a měl jedno telefonní číslo výhradně pro spojení se svojí rodinou. Normálně mu jeho hovory firma kontrolovala, přesto mu však jeho rodina mohla kdykoliv zavolat a měli jistotu, že jim odpoví. Řekl mi: „Žádné hlasy mi nejsou tak milé, jako když mi volá moje manželka nebo děti. Všechno přeruším, abych s nimi mohl mluvit.“

Tento rozhovor mi připomněl, že i já mám přímou linku k nebeskému Otci. „*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu*“ (Ž 145,18). Nikdy ho neobtěžuje to, když se na něho v modlitbě obracím. Když jsem nemocný nebo sklíčený, skloní se ke mně, aby mě potěšil, nebo pošle někoho jiného, aby mne povzbudil. Mohu mu zavolat, i když mám radost, protože s ním mám osobní spojení.

Ellen Whiteová považovala za největší projev Boží lásky jeho přítomnost s námi. „Díky tomu, že Ježíš přišel mezi nás, víme, že Bůh zná naše trápení a bolesti, rozumí nám a cítí s námi. Každý se může přesvědčit, že Stvořitel je přítelem hříšníků. V každém poučení, zaslíbení, v každém skutku lásky, v každém projevu Boží povahy ve Spa-

sitelově pozemském životě můžeme vidět „Boha s námi.“¹

2. Nikdy nejsme sami

Bůh svoji přítomnost projevuje různými způsoby podle toho, jak to potřebujeme. Pro sirotka je věčným Otcem (Iz 9,6). Pro novorozené dítě je soucitnou Matkou (Iz 49,15). Osamělým lidem je všemohoucím Společníkem, který je stále s námi (Ž 68,6; 69,33). Nemocné, opuštěné a ty, kdo procházejí údolím smrti, ujišťuje: „Já budu s vámi“ (Iz 43,2).

Jednou z nejúžasnejších skutečností ohledně Boží přítomnosti je, že přináší radost. „*Stežku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho*“ (Ž 16,11). Víím, že bez ohledu na to, co prožívám nebo kde se nacházím, Bůh je vždy se mnou a pomáhá mi prožívat život s důvěrou a nadějí.

3. Prožívejme skutečně Boží přítomnost v našem životě

Bůh trvale usiluje o to, aby se projevil v každé oblasti našeho života. Vybízí

nás, abychom ho hledali celým svým srdcem, a prorok Jeremjáš (29,12–14) říká, jak to máme dělat: „*Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.*“ Povšimněme si dvou zmíněných podmínek: volání a hledání.

4. Volej ke mně

Od Boha nás odvádějí takové věci, jako je přemíra práce a rušný životní styl. Problém není na jeho straně – je to náš problém. Slovy můžeme vyznávat, že jsme Bohu nablízku, ale ve skutečnosti neprožíváme jistotu jeho přítomnosti. Mluvme s Bohem každý den o problémech, které nás životě potkávají. Sdílejme s Bohem svůj život. Dovolme mu, ať nás vede a doprovází svým požehnáním.

Před několika týdny jsem velmi špatně spal. Hlavou mi probíhala jedna složitá situace, která mne naplňovala obavami. Plný neklidu jsem vstal a zkusil jsem se dívat na televizi. Ale neustále jsem slyšel tichý hlas, který říkal: „Volej ke mně.“ Otevřel jsem v Bibli Sk 2,25.26: „*Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději.*“ Moje nitro naplnil pocit klidu a pohody. Svěřil jsem svůj problém v modlitbě Bohu. Jeho přítomnost mi přinesla radost a dala naději (Sk 2,28) a krátce nato jsem usnul.

5. Hledej mě

Každý den máme usilovně hledat Boha. Kdybych svou manželku viděl nebo s ní chtěl trávit čas pouze nějaký ten týden a občas, neprožívali bychom vůbec

hezké manželství. Chci, aby moje žena věděla, že na ni myslím. Vědomě si plánuji čas, kdy budeme spolu. I když jsme manželé více než 40 let, stále se těším na to, že s ní mohu být a stále víc ji poznávat. Stejným způsobem máme zcela záměrně hledat Boha. Když odložíme stranou všechno, co nás rozptyluje, a uděláme si čas na hledání Boha, získáme požehnání tím, že ho víc poznáme. Budeme proměněni „*mocí jeho vzkříšení*“ (Fp 3,10). Rozhodněme se, že budeme každý den hledat Boží přítomnost. Bůh nikdy není dál než jednu modlitbu od nás.

Odkazy:

¹ Ellen G. Whiteová, *Touha věků, Advent-Orion, Praha, 2000, s. 12.*

Autor:

S. Joseph Kidder je učitelem pastorální teologie a učenictví na Adventistickém teologickém semináři v Berrien Springs v USA.

Podněty k diskusi

- Vzpomeň si na nějakou událost, kdy jsi určitě cítil/a Boží přítomnost.
- Co můžeš udělat pro to, abys opravdu rozpoznal/a Boží přítomnost ve svém každodenním životě?
- Zamysli se nad vrcholy a pády svého života. Jak jsi prožíval/a Boží přítomnost v těchto chvílích?

Život učedníka

Joel Okindoh

Byli jsme povoláni, abychom žili jako Kristovi učedníci ve svých domovech, v zaměstnání, ve škole – všude, kde se nacházíme. On je světlem pro tento svět (J 1,4). Pokud v nás Ježíš žije, pozná to i naše okolí. To, že jsme poznali Boha, nelze skrýt. Není to soukromá záležitost, něco, o čem ví pouze dotyčný člověk a Bůh. Naše následování Krista musí být požehnáním pro jiné. „Kristovi následovníci by měli být v každé době světlem světa stejně, jako jejich Pán.“¹

Před nějakou dobou jsem byl na pohřbu jednoho staršího sboru v Keni. Jeho žena a dospívající děti hovořily o jeho životě způsobem, který všechny přítomné dojal. Jeho manželka řekla: „Na naší svatbě mi slíbil, že mě bude milovat, a opravdu mě celým srdcem až do své smrti miloval.“ Jeho děti dosvědčily, že tomu tak opravdu bylo. Jako křesťan a starší sboru skutečně prokazoval své manželce a dětem

opravdovou lásku. Takový je život pravého učedníka!

Definice učedníka

V češtině slovo učedník vyjadřuje myšlenku, že žák nebo učeň se učí od svého učitele. V hebrejštině je učedníkem ten, kdo aktivně napodobuje učení i život mistra – ten, kdo v praxi uplatňuje to, čemu se naučil. Následovník Krista by si měl pokládat klíčovou otázku: Co by Ježíš dělal v této situaci, kdyby byl na mém místě? To je přesně to, co v dané situaci musím udělat! (Fp 3,10–11).

V daném okamžiku je nesmírně důležité žít ve shodě s tím, co vyznáváme! Lidé kolem nás potřebují jistotu, že žijeme opravdově. V Bibli nacházíme mnoho příkladů lidí, kteří žili jako opravdoví učedníci Ježíše Krista. Řídili se tím, co Ježíš učil a jak jednal v praktickém životě.

Pavel povzbuzoval věřící slovy: „*Jedněte podle mého příkladu, jako já*

jednám podle příkladu Kristova“ (1K 11,1). Jozue přede všemi vůdci Izraele prohlásil: „Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu“ (Joz 24,15).

Biblické pokyny

Písmo vyzývá manžele, aby doma žili jako opravdoví učedníci. „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval... Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy jeho těla“ (Ef 5,25–30).

„Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají

Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží“ (1Pt 3,1.2).

Pokud jsme rodiči, naše učednictví se projevuje i ve způsobu, jakým komunikujeme se svými dětmi. „Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána“ (Ef 6,4).

Pokud jsme dětmi, život učedníka vyžaduje, abychom poslouchali své rodiče: „Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. ‚Cti otce svého i matku svou‘ je přece jediné přikázání, které má zaslíbení: ... aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi“ (verše 1–3).

Pavel žádal i mladé lidi, aby projevovali učednictví ve své povaze. „Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě“ (1Tm 4,12).

Apoštol Petr vyzýval kazatele a vedoucí církve, aby žili jako opravdoví

učedníci: „Starší mezi vámi napomínám... Starejte se jako pastýři o Boží stádece u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké ziskovosti, ale s horlivou ochotou, ne jako

Podněty k diskusi

- Kdy se člověk stává učedníkem Ježíše Krista?
- Je možné předávat světlo poznání lidem kolem mne, a přitom selhávat v jeho předávání svým nejbližším?
- Jakou roli v učednictví hraje Duch svatý?

páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy“ (1Pt 5,1–4).

Klíčová potřeba

Žít opravdovým životem je velmi důležité. V poslední době se satan se svými anděly bude neúnavně snažit, aby se věřící cítili pohodlně ve stavu vlažnosti: „Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domyšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní ... budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň“ (2Tm 3,1–5).

Podobně jako apoštol Pavel bychom měli projevovat silnou touhu poznávat Krista a podobat se mu: „... abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši“ (Fp 3,10–14).

Odkazy:

- ¹ Ellen G. Whiteová, *Na úsvitu dějin, Advent-Orion, Praha, 2001, s. 175.*

Autor:

Joel Okindoh je asistentem předsedy Středovýchodní africké divize Církve adventistů sedmého dne. Žije nedaleko Nairobi v Keni.

Získávání učedníků

Tara VinCrossová

Křesťanský život je praktickým životem. Jeden kazatel použil užitečné přirovnání, které se mi líbí. Představte si, že chcete být zdravější. Třeba budete chtít začít cvičit, posilovat svoje svaly. Nebo chcete mít pružnější postavu. Najdete si místní posilovnu a zaplatíte si členství. Každý týden přijdete do fitcentra, oni vás nasměrují do posluchárny, kde si vyslechnete přednášku. Vysvětlí vám, jakou polohu má zaujmout vaše tělo při zvedání závaží, jak můžete nejlépe posilovat svoje srdce, jak se v závěru cvičení protahovat, abyste zvýšili rozsah pohybu svých končetin. Každý týden přijdete do posilovny, posedíte v přednáškovém sále – a potom se vrátíte domů. Nikdy vás nepozvou do vlastní posilovny.

Jaké změny budete pozorovat na svém těle? Začnete se cítit silnější? Ne, nezaznamenáte žádnou změnu! Teprve když během cvičení skutečně použijete rady, které jste dostali, uvidíte změny. Informace o zdraví nemůžeme pouze

znát, je nutné je prakticky používat: zahřívát svaly, protahovat se, cvičit, běhat, posilovat atd.

Pravdu je snadné rozumem přijmout, ale mnohem obtížnější je uvést ji do praxe. Následování Ježíše není pouze otázkou víry, je to také záležitost praktického života. Naše víra a věrouka se uplatňuje v praxi právě ve skutečném životě.

Když se ohlédneme rok nebo dva zpět v našem životě, jak probíhal náš životní rytmus? Nakolik se nám dařilo vědomě praktikovat svoji víru? Možná že jsme žonglovali mezi dětmi a dálkovým studiem, a přitom pracovali na plný úvazek. Možná jsme ztratili někoho blízkého. Možná jsme v tomto období prožívali velkou nejistotu nebo obavy. Uvědomuji si, že vše, čím jste si v minulosti prošli, nemuselo být vůbec lehké. Bůh o nás však věrně pečoval. Přesto to nebylo snadné. Možná jste ztratili některé ze svých dřívějších jistot. Ať už to bylo jakkoli, jednu věc

vím naprosto jistě: Bůh se s vámi chce setkat právě tam, kde se na své cestě života nacházíte.

Jsem přesvědčená o tom, že nás Bůh zve, abychom naše učednictví a víru prožívali v praktickém životě. Bůh nás jako věřící povolal k tomu, abychom společně s ním oslovili tento svět. Pokud se zaměříme na to, jak svoji víru prakticky prožívat, musíme nejdříve přijmout komplexní pohled na učednictví.

Komplexní (holistické) učednictví zahrnuje poznání (hlavu), bytí (srdce) a praktické uplatnění (ruce). Pokud dbáme o svůj osobní růst, potom musíme prakticky prožívat a předávat druhým zkušenost, kterou máme s naším Pánem. Toto je pravý význam Ježíšova příkazu získávat učedníky. Zj 12,11 říká, že vítězíme pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Slovo našeho svědectví znamená získávání učedníků. Vyprávějme druhým příběh o tom, jak Bůh v našem životě působí.

Co znamená učednictví?

Tento termín je pro nás matoucí, protože si ho lidé vykládají různými způsoby. Když někdo řekne slovo „učednictví“, myslí tím obvykle jednu ze dvou věcí: (1) vlastní cestu následování Ježíše nebo (2) praktické jednání, které pomáhá ostatním růst na jejich cestě s Ježíšem. Učednictví, jak potvrzuje Písmo, zahrnuje oba zmíněné významy: být učedníkem a získávat učedníky. Ježíš řekl: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“ (Mt 4,19). Být učedníkem je celoživotní proces růstu v Kristu. Nedílnou součástí učednictví je i to, že Bůh používá naše životy k tomu, aby získával další učedníky a pomáhal jim v růstu.

Být učedníkem znamená žít a přitom se stále učit. Tento růst se odehrává v kontextu společenství. Jak to vyjádřil Jim Moon, kazatel ve sboru Collegedale

v Tennessee: „Prožívat společenství s Bohem a naplňovat pověření jít do celého světa se musí odehrávat ve společenství s druhými.“

Proč mluvit o učednictví?

Jsem hluboce přesvědčená o tom, že církev dělá neviditelného Boha viditelným. Boží lid ukazuje, jak prakticky vypadá láska, protože Bůh se projevuje v tom, co děláme a jak to děláme. Ellen Whiteová zdůrazňuje skutečnost, že Bůh prostřednictvím církve koná svoje zvláštní dílo: „Církev nám může připadat slabá a nedokonalá, přesto Bůh právě jí věnuje mimořádnou pozornost. V ní se projevuje Boží milost a Bůh s radostí ukazuje, jak jeho moc mění lidská srdce.“¹ Zkusme si to představit: Bůh ukazuje světu svoji milost, lásku a proměňující moc prostřednictvím tebe a mne. Právě proto jsou tvoje a moje činy důležité.

Velmi mi záleží na učednictví, protože mi moje chvíle setkávání s Bohem zachraňují život. To jsou okamžiky společenství, které s Bohem mohu mít, i smysl života, který mi Bůh dal – že mohu plnit Ježíšovo pověření. Jsem spoluúčedníci na naší společné cestě a sdílím s vámi bolest i naději, ve které se odehrává náš život a služba.

Mám přednost, že mohu sloužit jako kazatelka ve sboru Azure Hills v Kalifornii. V naší oblasti žijí více než čtyři miliony lidí. Stále se modlíme za to, aby obyvatelé mohli hlouběji pochopit Ježíšovu zachraňující lásku. Spolupracuji s několika úžasnými kazateli a místními vedoucími a společně se snažíme naplňovat Boží poslání. Jako učedníci jsme byli povoláni k tomu, abychom prožili proměnu v moci Ducha svatého.

Musíme začít u sebe. Nemůžeme druhým nabídnout to, co sami neprožíváme. Ellen Whiteová to vyjádřila působivě: „Služebník (nebo učedník)

nemůže dát druhým to, co sám nemá... Mnozí dokážou mluvit o věroučných bodech, ale sami neznají Kristovo působení. Takoví lidé nemohou být pozhénáním pro druhé, ani na kazatelně, ani v domovech lidí.“²

Co potřebujeme k tomu, abychom jako Ježíšovi učedníci zůstali zakotvení a dokázali sloužit? Bez toho nebudeme schopni získávat nové učedníky.

Víra v praktickém životě

Starší sboru v jednom ze sborů, v kterých sloužím, byl adventistou po většinu svého života. Při studiu tématu učednictví rozpoznal, že ho Bůh povolal, aby sloužil ještě jiným způsobem. Bůh ho přivedl k rozhodnutí získávat učedníky. Vždycky jednal jako přátelský člověk, který rád poznával své sousedy a podle svých možností jim pomáhal. Když potom trávil více času s lidmi kolem sebe a hlouběji vnímal jejich potřeby, poznal, že jim musí nabídnout i to, že s nimi bude číst Bibli. Jeho svědectví a modlitby s těmito lidmi nakonec vedly k tomu, že spolu začali každý týden studovat Bibli.

Prožila jsem velkou radost, když jsme společně stáli ve vodě a pokřtili jsme jeden pár ze sousedství. Bůh je přivedl k víře proto, že s nimi studoval Bibli! Tento starší mi přitom řekl: „Ani ve snu by mě nenapadlo, že mne Bůh použije tímto způsobem!“ Bůh přivedl tento pár do rodiny víry a sborové společenství obohatilo jejich životy. Krásné na tom je i to, že tento pár později oslovil další lidi a přivedl také je do sborového společenství!

Lidé v průměru žijí asi 27 350 dní. Otázkou je, jak a čím tyto své dny života naplníme. Spojíme se s Ježíšem, abychom s ním prožívali to největší dobrodružství, jež si dokážeme představit – získávat jeho učedníky? Naléhavě

potřebujeme změnit naše pojetí a začít prakticky prožívat naši víru. Jsem přesvědčená o tom, že pokud provedeme změnu, zažijeme, jak nás Bůh bude proměňovat.

Mým přáním je, abychom pocítili dotek Boží lásky. Přeji si, abychom zakoušeli radost ze spojení s Bohem, když budeme plnit Ježíšovo poslání předávat jeho lásku lidem ve světě kolem nás.

Odkazy:

- ¹ Ellen G. Whiteová, *Poslové naděje a lásky, Advent-Orion, Praha, 2005, s. 10.*
- ² Ellen G. Whiteová, *Review and Herald, 2. září 1890.*

Autorka:

Tara VinCross je hlavní kazatelkou sboru Azure Hills ve městě Grand Terrace v Kalifornii. Zde žije se svým manželem a dvěma dětmi. Je autorkou série *Hloubka povolání* k učednictví a knihy pro děti s názvem *Bůh miluje mě i všechny moje pocity*.

Podněty k diskusi

- Jakým způsobem ovlivnila vaše osobní zkušenost s Ježíšovou láskou váš pohled na jeho pověření získávat učedníky?
- Které věci vám duchovně dělají největší radost?
- Kteří lidé vám nejvíce leží na srdci?

Cena za učednictví

Anna Galenieceová

Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole (Mt 13,44).

Lidské argumenty

Být Ježíšovým učedníkem je krásné, ale není to zadarmo. Proč tomu tak je? Co člověk musí obětovat, aby se mohl stát jeho následovníkem? Někteří lidé namítnou: Cožpak není Bůh dost bohatý na to, aby se o nás postaral a umožnil nám ho následovat, aniž by to cokoli stálo? Jemu přece patří úplně všechno (Ž 50,10), proto by měl rozumět naší situaci a přijmout nás takové, jací jsme. Jiní by nejraději Bohu navrhli tento obchod: „Já zaplatím, ale ty poskytněš, co budu chtít.“ V takové situaci by je však Bůh musel poslouchat, protože oni by si diktovali podmínky.

Nezáleží na tom, co si myslíme ohledně ceny za následování Ježíše.

Skutečnost je taková, že Bůh nepotřebuje naše peníze. Přál by si, abychom mu odevzdali svoje hříchem pošpiněné srdce, protože právě ono je naším nejcennějším majetkem. Ježíš je chce „očistit svojí vlastní krví a uzdravit svojí nekonečnou láskou. A přesto si někteří lidé myslí, že je těžké odevzdat Bohu svůj život.“¹

Ježíšovo učení

Ježíšova služba na této zemi zahrnovala zvěstování evangelia, které se dotýkalo lidských srdcí a proměňovalo je podle měřítek Božího království. Ježíš obyčejným lidem prostřednictvím podobenství přibližoval nebeské skutečnosti srozumitelným jazykem, aby dokázali pochopit věčné hodnoty. Názorným způsobem vysvětlil, že pokud ho člověk chce následovat a stát se jeho učedníkem, bude ho to něco stát.

Dvě ze sedmi podobenství představených ve 13. kapitole Matoušova

evangelia konkrétně mluví o ceně učednictví. Je to podobenství o skrytém pokladu (verš 44) a podobenství o drahocenné perle (verše 45.46).

Kristus uvedl, jakou hodnotu má Boží království, které mohou získat všichni, kdo o ně stojí a chtějí v něm být. Když objevíme něco cenného, prodáme všechno, co máme, a všechno věnujeme na to, abychom to cenné získali. Když poznáme a pochopíme, jak velice nás Bůh miluje, a to, že můžeme získat věčný život, který nám Bůh nabízí, jsme ochotni opustit všechno, abychom tento život s ním získali.

Příklady z Bible

Dvanáct učedníků opustilo své životy i rodiny, aby následovali svého Mistra. Na Petrovu otázku, jaký užitek budou mít z toho, když přinesou tak velkou obět, Ježíš odpověděl takto: „A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole pro mé jméno, stokrát víc dostane a bude mít podíl na věčném životě“ (Mt 19,29). I když je to velká cena, Kristus zde nežadá, abychom zavrhlí členy své vlastní rodiny, i kdybychom s nimi byli ve sporu. Důraz je položen na priority. Učedníci

měli Ježíše milovat více než svoje příbuzné, než majetek, podnikání nebo cokoliv jiného. Nic by nemělo stát na přednějším místě než Boží láska.

Petr se rozhodl následovat Pána a vybízel další, aby se rozhodli stejně. To ukazuje nejen na to, jak oddaně Boha miloval (J 21,17), ale také na to, co všechno pro Krista obětoval (Sk 5,40.41; 12,4). Petrova oběť se završila tím, že byl patrně ukřižován hlavou dolů. Ve svém životě služby však prožil mnoho nádherných okamžiků. Například prožíval podporu své manželky v díle služby (1K 9,5) nebo mohl sledovat, jak se druzí lidé obracejí k Bohu (Sk 2,38.41). Dostal také slib, že obdrží věčný život (1Pt 1,3–9).

Samařská žena u studny se rozhodla následovat Krista. Cena, kterou za to zaplatila, byla, že vyšla najevo temná stránka jejího života (J 4). Skutečnost, že měla pět mužů a žila s dalším mužem, stačila, aby se jí ostatní ženy při nabírání vody u studny začaly vyhýbat. To byl patrně důvod, proč šla ke studni v době největšího vedra. Avšak pro Ježíše to byla nejhodnější doba k tomu, aby se s ní setkal a změnil její život k lepšímu. Žena, která se vyhýbala kontaktům s obyvateli svého města, se po rozhovoru se Spasitelem

za těmito lidmi rozběhla a zvala je: „*Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?*“ (v. 29).

Setkání s Kristem odhalilo duchovně hladové ženě věčnou pravdu a „proměnilo i výraz její tváře a její celkový vzhled“. ² Nikdy nelitovala ceny, kterou zaplatila za to, že se vzdala hříšného života. Znovuzrodila se jako Ježíšův následovník a stala se jeho misionářkou. Obrácení této ženy otevřelo Kristu dveře ke službě Samařanům (v. 39–42). Pravé učednictví je drahé, protože odsuzuje hřích, a je užitečné, protože ospravedlňuje hříšníka.

Lukáš uvádí podobný příběh o obrácení Zachea. Všichni nenáviděli tohoto vrchního výběrčího daní, který podváděl lidi a bohatl na úkor svých krajanů. Když Zacheus uslyšel o Ježíši a jeho zázračném působení, chtěl si ho poslechnout. Zachea, který seděl ukrytý v koruně planého fíku, přesvědčila Ježíšova láska. Přemohlo ho vědomí vlastní nehodnosti (L 19; ČSP).

Moc Ducha svatého proměnila jeho srdce a způsobila, že zanechal svého nečestného jednání. I když Zacheus pozbyl svoje materiální bohatství,

byl šťastný, že mohl otevřít své srdce Kristově lásce. Upřímně litoval svých špatností a prožil naprostou proměnu svého života. Ztratil sice pozemské bohatství, avšak získal pokoj v srdci, svoji rodinu a věčný život (v. 9). Ellen Whiteová napsala, že „člověk může být spasen jediné tehdy, když přijme Krista za svého osobního Spasitele“. ³ Existuje ještě něco, co má větší cenu než spasení?

Závěr

Nalezením skrytého pokladu nebo perly velké hodnoty můžeme získat to, po čem ve svém nitru toužíme nejvíc – proměněné a Bohu věrné srdce. Proto nám Šalomoun připomíná: „*Především stráž a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život*“ (Př 4,23). Když zvážíme dar smysluplného života na tomto světě, byť doprovázeného utrpením pro Krista (Ep 1,29), a věčný život, který jsme skrze Krista získali, pak je cena za učednictví docela přijatelná. Žádná lepší nabídka v životě nepřijde. Rozhodněme se tyto náklady uhradit, rozhodněme se pro Boha!

Odkazy:

¹ Ellen G. Whiteová, *Cesta k vnitřnímu pokoji*, Advent-Orion, Praha, 2005, s. 57.

² Ellen G. Whiteová, *Touha věků*, Advent-Orion, Praha, 2000, s. 116.

³ *Tamtéž*, s. 352.

Autorka:

Anna Galeniece je učitelkou kaplanské služby na Andrewsově univerzitě v Berrien Springs v USA. Současně působí jako ředitelka Studijního centra seminární kaplanské služby.

Podněty k diskusi

- Co je tvým nejcennějším pokladem?
- Existuje něco, co stále stojíš mezi tebou a Bohem?
- Jak můžeš dovolit Duchu svatému, aby proměnil tvůj život?

Radost z učednictví

Dwain N. Esmond

Petr jako sebevědomý učedník položil možná jednu z nejlepších otázek v celém Písmu. Ve verších, které předcházejí Petrově otázce, Ježíš odpovídá mladému a bohatému muži na otázku: „*Mistrě, co dobrého mám udělat, abych získal věčný život?*“ (Mt 19,16). Ježíš v odpovědi mladému muži uvedl několik přikázání a pak dodal něco, co mu mělo pomoci pochopit jeho duchovní nedostatečnost: „*Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne*“ (v. 21). Následující 22. verš pak zaznamenává jeden z nejsmutnějších výroků, který byl v evangeliích zapsán: „*Ale když mladík uslyšel to slovo, odešel zarmoucený, protože měl velký majetek.*“

Stojí za to si pozorně přečíst smutný komentář Ellen Whiteové k tomuto osudnému rozhodnutí: „Kdyby si byl uvědomil hodnotu daru, který mu Ježíš nabízel, rychle by se byl připojil k jeho

následovníkům. Byl členem židovské velerady a satan jej pokoušel lákavými vyhlídkami do budoucnosti. Mladý muž sice toužil po nebeských pokladech, ale chtěl si zároveň užít svého pozemského bohatství. Kristovy podmínky jej zarmoutily. Chtěl získat věčný život, ale nebyl ochoten přinést potřebnou obět. Cena věčného života se mu zdála být příliš vysoká.“¹

Když zarmoucený bohatý a vysoce postavený mladý muž odcházel, Ježíš se obrátil k učedníkům a řekl něco, co nás i po více než dvou tisíciletích stále překvapuje: „*Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského. Znovu vám říkám, snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království*“ (v. 23.24). „*Kdo potom může být spasen?*“ zhrzili se učedníci (v. 25). V tom okamžiku se zarudlý Petr zeptal na to, na co se žádný jiný učedník neodvážil zeptat: „*Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou! Co tedy budeme mít?*“ (v. 27).

Co to pro nás znamená?

Můžeme Petrovi vyčítat, že se na to zeptal? Ježíš často mluvil o ceně učednictví: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne*“ (Mt 16,24). Víme, jakou má učednictví cenu, ale vyplatí se to? Odpověď zní – ANO! Učednictví přináší pět vzácných radostí, které prožijí ti, kdo vstoupí do procesu učednictví s Ježíšem, do „*procesu toho, jak se stát podobnými Ježíši tím, že s ním trávíme čas*“.²

Radost ze smysluplného života

Ježíš v Mt 16,25 uvádí odvážný výrok o všech učednících, kteří se ho rozhodnou následovat: „*Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.*“

Může být něco smutnějšího, než když člověk ve svém životě nenajde účel, pro který byl stvořen? Ježíš v textu ujišťuje, že všichni, kdo zasvětili svůj život do jeho služby, najdou své životní poslání. Jeho součástí je i to, že se stanou „*rybáři lidí*“ (Mt 4,19).

Život člověka, který našel smysl, je životem naplněným radostí!

Radost z přijetí bez podmínek

Jednou z věcí, které na svých rodičích miluji nejvíc, je jejich ochota mě přijmout a milovat, i když je zklamou. Mám skvělé rodiče, jejich přijetí však nemohu srovnávat s přijetím ze strany Ježíše. Ježíš prohlásil: „*Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven*“ (J 6,37). Prožili jste už radost z Ježíšova bezpodmínečného přijetí? Učednictví s Ježíšem vás promění, ale nestane se to dříve, než prožijete jeho přijetí bez podmínek.

Radost z přátelství s Kristem a Bohem

Když vstoupíme do vztahu s Ježíšem, vstupujeme do přátelství s Bohem vesmíru a toto přátelství přináší zvláštní přednosti: „*Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce*“ (J 15,15).

Každý učedník, který naváže přátelství s Ježíšem, má k dispozici veškerou moudrost a sílu vesmíru. Toto je radost, která přináší pokoj mnoha ustaraným učedníkům!

Radost z léčivého odpočinku a regenerace

Už jen tato radost stojí za námahu. Můžeme následovat Ježíše v tomto světě plném pandemií a nebezpečí. Právě v tomto okamžiku nás vybízí: „*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout*“ (Mt 11,28). Ježíš nám namísto břemene hříchu nabízí jeho své vůle a slibuje nám, že nalezneme „... *odpočinutí svým duším. Vždyť mé jeho netlačí a břemeno netíží*“ (Mt 11,28.29).

Ellen Whiteová o tomto krásném zaslíbení napsala: „Pán nikdy lidem nenabízí nepravdivé informace ohledně jejich dědictví. Odměňuje všechny svoje spolupracovníky. Když přijmou jeho jho a nebojují za věci, které nejsou užitečné ani pro ně, ani pro Boží království, získají pokoj do srdce a odpočinek. Když pochopí, jak slabí a nedostateční jsou sami o sobě, budou schopni radostně plnit Boží vůli.“³

Radost z věčného života a mnohem více

Ježíš Petrovi na jeho otázku odpověděl. A jeho odpověď se zmiňuje o té největší radosti ze všech. Ježíš učedníkům řekl, že je chce ujistit o tom, že „*až se Syn člověka při obnovení všeho posadí na trůn své slávy, tehdy i vy, kteří jste mě následovali, usednete na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct pokolení Izraele. A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole pro mé*

jméno, stokrát víc dostane a bude mít podíl na věčném životě“ (Mt 19,28.29). Už brzy, jednoho dne, budou všichni opravdoví učedníci vládnout navždy společně s Kristem, který je proměnil ke svému obrazu. Tehdy budeme prožívat skutečnou, nevýslovnou a obrovskou radost! (1Pt 1,8).

Odkazy:

- ¹ Ellen G. Whiteová, *Touha věků, Advent-Orion, Praha, 2000, s. 331–332.*
- ² *Discipleship Handbook: A Resource for Seventh-day Adventist Members (Silver Spring, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2018), s. 3.*
- ³ Ellen G. Whiteová, *Review and Herald, 23. října 1900.*

Autor:

Dwain N. Esmond je ordinovaným kazatelem, autorem a redaktorem. V současné době působí jako zástupce ředitele Institutu Ellen Whiteové a jako redaktor pomáhá při přípravě a vydávání publikací spojených s Ellen Whiteovou.

Podněty k diskusi

- V čem se můžeme ztotožnit s mladým a bohatým mužem?
- Zakusili jste někdy požehnání kvůli tomu, že jste přinesli oběť pro Ježíše?
- Považovali jste někdy sebezapření za radostný zážitek?

Důkaz pravého učednictví

Ellen Gould Whiteová

Ježíš řekl: „*Tím bude oslaven můj Otec, když ponese te hojně ovoce a budete můmi učedníky.*“ Bůh chce, aby se ve vás projevovala jeho svatost, dobrota a láska. Přesto Spasitel nevyzývá učedníky, aby se snažili nést ovoce. Říká jim, aby zůstávali v něm: „*Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.*“ Kristus zůstává ve svých následovnících prostřednictvím svého slova.

Boží slovo nám umožňuje stejně živé spojení, jaké představuje přijímání jeho těla a krve. V Kristových slovech je duch a život. Přijímáte-li je, spojujete svůj život s životem vinného kmene. Žijete „*každým slovem, které vychází z Božích úst*“ (Mt 4,4). Kristův život se ve vás projevuje stejně jako v něm. Budete-li žít v Kristu, přilnete-li k němu, budete-li se jej držet a čerpat u něho sílu, ponese te podobné ovoce jako on.

Při posledním setkání s učedníky vyjádřil Kristus své velké přání, aby měli jeden druhého v lásce tak, jako je měl

v lásce on. Opakovaně jim říkal: „*To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.*“ První slova, která jim řekl v horní místnosti, byla: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.*“

Pro učedníky to bylo skutečně nové přikázání, protože se neměli rádi tak, jak je měl rád Kristus. Spasitel viděl, že se jejich myšlení a pohnutky musejí změnit, že je třeba, aby se začali chovat podle nových zásad. Na základě jeho života a smrti si měli vytvořit novou představu o lásce. Příkaz, aby se milovali navzájem, dostal ve světle jeho oběti nový význam. Celé dílo milosti je nepřetržitou službou lásky, sebezapírání a obětavosti. Kristus v každé chvíli svého života na zemi bez přestání rozdával Boží lásku. A všichni, kdo jsou naplněni jeho Duchem, budou milovat, jako miloval on. Kristův zákon lásky se stane základem jejich vzájemných vztahů.

Láska je důkaz

Podle takové lásky se pozná, že jsou jeho učedníky. Ježíš řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Lidé, které nespojuje žádný nátlak či sobecké zájmy, ale vzájemná láska, jsou svědectvím o působení nadlidské moci. Jejich jednota dokazuje, že se v nich obnovuje Boží obraz a že do svého srdce přijali novou životní zásadu. Jsou důkazem toho, že se v božské povaze skrývá síla, která je schopná odolávat nadpřirozeným mocnostem zla, a že Boží milost překonává sobectví vlastní lidskému srdci.

Projevuje-li se tato láska v církvi, satan zuří. Kristus nepřipravil učedníkům snadnou cestu. Řekl: „Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat – jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal.“ Evangelium má být hlášáno směle a nebojácně, bez ohledu na protivenství a nebezpečí, i za cenu ztrát a utrpení. Lidé, kteří to dělají, jdou v Kristových stopách.

Moc, která přemůže satana

Mohlo by se zdát, že Krista jako Vykupitele světa stíhal jeden neúspěch za druhým. Posel, který přinášel světu milost, jako by vykonal jen málo z toho, co pro povznesení a spasení lidstva vykonal chtěl. Satan mu neustále křížil cestu. Kristus se však nenechal odradit. Prostřednictvím proroka Izajáše prohlásil: „Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.

A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha... A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jáкова nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým v Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje“ (Iz 49,4.5).

Toto zaslíbení platí na Krista: „Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení... Toto praví Hospodin: „Odpovím ti v čase přízně, pomohu ti v den spásy, budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu, abys pozvedl zemi a zpusťšená dědictví vrátil, abys řekl vězňům »Vyděte«, těm, kdo jsou v temnotách: »Ukažte se!« ... Nebudou hladovět ani žíznit, nebude je ubíjet sálající step a sluneční žár, neboť je povede ten, jenž se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídli vod“ (Iz 49,7–10).

Ježíš se spoléhal na tato slova a nedal satanovi žádnou příležitost k vítězství. Když mělo vyvrcholit jeho ponížení, řekl svým učedníkům: „Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti mně nic nezmůže.“ „Soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.“ „Nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.“ (J 14,30; 16,11; 12,31) Kristus svým prorockým zrakem viděl události posledního velkého zápasu. Věděl, že až zvolá: „Dokonáno jest,“ celá nebesa budou jásat. V uších jako by mu zněla vzdálená hudba jako vítězoslavný jásot z nebeských dvorů. Věděl, že satanova vláda skončí a jméno Kristus bude znít ve všech vesmírných světech.

Kristus měl radost, že pro své učedníky může udělat víc, než o něj budou prosit nebo než si vůbec dokážou představit. Mluvil s jistotou, protože věděl, že o tom bylo rozhodnuto ještě před stvořením světa. Věděl, že pravda vyzbrojená všemohoucností Ducha svatého zvítězí v boji proti zlu a že prapor potřísněný

jeho krví bude vítězně vlát nad jeho následovníky. Věděl, že jeho věrní učedníci budou žít podobným životem, jakým žil on, a bude je provázet celá řada vítězství, která lidé na zemi sice neuznají, ale nebesa se z nich budou radovat.

Víra, jakou měl Kristus

„To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět“ (J 16,33). Kristus nesešel, nenechal se odradit ani zastrašit a jeho následovníci mají být ve své víře také tak vytrvalí. Mají žít a pracovat jako on. Je třeba, aby byli odvážní, stateční a vytrvalí. V síle jeho milosti musejí jít stále vpřed, i když se jim do cesty budou stavět zdánlivě nepřekonatelné překážky. Nejsou povoláni k tomu, aby nařikali nad těžkostmi, ale aby je překonávali. Nikdy nesmějí propadnout zoufalství a ztrácet naději. Kristus je spojil s Božím trůnem pevným poutem své nepřekonatelné lásky. Chce, aby čerpali sílu z všemohoucího zdroje

Podněty k diskusi

- Jakým způsobem představujeme Kristův charakter tomuto světu?
- Diskutujme o myšlence: „Žijme, jak žil on, pracujme, jak pracoval on.“ Jak Ježíšův cíl ovlivňoval způsob, jakým žil a pracoval?
- Co nám může pomoci v boji s malomyslností a strachem, když čelíme nějakému pokušení?

a získali ty nejlepší schopnosti. Potom budou mít sílu odolávat zlu. Nepřemůže je ani země, ani smrt, ani peklo. Budou mít moc, která jim pomůže zvítězit tak, jako zvítězil On.

Kristus si přeje, aby v jeho církvi na zemi vládl stejný řád, způsob vedení a božský soulad jako v nebi. Slunce spravedlnosti tak bude moci svítit světu prostřednictvím jeho lidu a Kristus bude oslaven. Spasitel se stará o všechno, co jeho církev potřebuje, aby mu vykopení mohli s vděčností vzdávat zslouženou slávu. Dal svému lidu schopnosti a požehnání, aby mohli představovat jeho dokonalost. Církev obdařená Kristovou spravedlností je jeho klenotnicí. Má odrážet jeho milosrdenství, milost a lásku v plnosti a vrcholné slávě. Kristus se dívá na své vyvolené jako na čisty a dokonalý lid. Přijímá je jako odměnu za své ponížení a jako součást své slávy, slávy, která z něho jako středu celého vesmíru vyzařuje.

Spasitel zakončil své poučení slovy povzbuzení a naděje. Potom z celého srdce prosil za své učedníky. Vzhlédl k nebi a řekl: *„Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (J 17,1–3).*

Autorka:

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Gould Whiteová obdržela biblický dar prorocství, který používala během své veřejné služby trvající více než sedmdesát let.

Text je výběrem z knihy Touha věků, původně vydané v roce 1898 (v češtině vyšlo v nakladatelství Advent-Orion, Praha, 2000, s. 433–434).

Já půjdu

Charles Mills

**„Proto jděte a získávejte mi následovníky ve všech národech, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“
(Matouš 28,19; SNC)**

Sára sledovala z okna tatínkovy dodávky pomalý dopravní ruch a ve tváři měla smutný výraz, protože ji tížila jedna otázka: „Je to vůbec možné, když na světě žije tolik lidí a já jsem jen malá holka?“

Tatínek mezitím otevřel dveře ze strany řidiče a na sedadlo vedle ní položil tašku s jídlem. Potom se posadil na svoje sedadlo a zapnul si bezpečnostní pás. „Bude ti chutnat zeleninový guláš?“ zeptal se a úsměv rozzářil jeho opálenou tvář. „Maminka mi řekla, abych v obchodě nakoupil čerstvou mrkev, hrášek a brokolici, a už se těším

na chutnou dušenou zeleninu a čerstvě upečený chleba. Navíc jsem koupil i jablíčka a banány si dáme jako zákusek.“

Nastartoval motor a rozjeli se. Sára se usmála a potichu řekla: „Ano, mám ráda dušenou zeleninu,“ a znova se zadívala na auta a na lidi, které viděla chodit za oknem jejich auta.

Tatínek se na ni podíval a zeptal se jí: „Jsi v pohodě? Vypadáš nějak ustaraně a nejsi tak upovídaná jako jindy.“

Sára zavrtěla hlavou a řekla: „Jsem v pořádku, ale nedokážu to pochopit.“

„Co nedokážeš pochopit?“ zeptal se tatínek.

Dívka se podívala na svého otce a řekla: „Minulou sobotu kazatel ve sboru řekl, že bychom měli o Boží lásce vyprávět všem lidem na celém světě. Pamatuješ si, jak řekl: ‚Jděte do celého světa?‘“ Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala. „Ale já jsem jenom malá holka. Jak mám splnit to, o co nás kazatel žádal?“

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

- Co znamená „jdi do světa“? Kam tě Bůh posílá?
- Jak můžeš lidem kolem sebe (svým kamarádům) ukázat Ježíše?

Tvoř

Z barevné čtvrtky vystřihni obdélník. Bílý nebo barevný papír poskládej jako vločku – papír slož na polovinu a pak ještě jednou tak, aby ti v místě složení vznikl růžek. V růžku ho slož ještě 2krát nebo 3krát (jde to těžko, ale snaž se být co nej- přesnější, aby hrany byly přesně na sobě). Vystřihni nějaký vzor (květiny, děti, domečky...) podobně, jako bys stříhal sněhovou vločku. Vytvořený útvar pak slož na polovinu, nanas lepidlo, vystřižený obdélník vlož do něj a přilep. Na volném konci udělej dírku a provleč stužku. Volnou stranu záložky můžeš obštíhnout ozdobnými nůžkami. Záložkou si v Bibli označ oblíbený verš nebo příběh o Pánu Ježíši. Vytvoř několik podobných záložek pro lidi ze sboru. Napiš na ně biblický odkaz na verš z dnešního dne (Mt 28,19).

Pomůcky: barevné čtvrtky, bílé nebo barevné papíry, nůžky, děrovačka, stužky, propiska, lepidlo (lepší je tyčinkové), hodí se, ale nemusí být, i ozdobné nůžky.

Tatínek pomalu přikývl a řekl: „To je dobrá poznámka. Svět je opravdu veliké místo, kde žije spousta lidí. Všichni pořád cestují z místa na místo, těžce pracují, snaží se, aby přežili, bojují s různými nemocemi a chrání sebe a svoje rodiny před nebezpečím. Jak jim v takové situaci můžeme pomoci?“

Najednou tatínek zabočil na krajnici a zastavil. „Hned jsem zpátky,“ řekl. Sára pak viděla, jak z nákupní tašky vyndal sáček s jablky a šel k muži, který na tomto místě seděl a vedle sebe měl cedulku s nápisem: „Prosím, pomozte mi. Mám hlad!“

Po několika minutách tatínek znovu zastavil svoji dodávku, vystoupil a šel pomoci ženě na invalidním vozíku, která čekala, až bude moci přejít ulici. Převezl ji na druhou stranu a ujistil se, že je v pořádku.

Potom zamával muži, který seděl na lavičce na okraji parku a měl ve tváři smutný výraz. Usmál se na něho. Muž se na něho také usmál a zamával mu.

Když se tatínek vrátil ke své dodávce, Sára se usmála a řekla: „OK, teď už tomu rozumím. Svět zahrnuje ty lidi, kteří jsou kolem nás, že? A já mohu pomáhat právě těm lidem, kteří jsou za oknem.“

Tatínek se usmál. „A víš, co ještě patří ke službě lásky?“ Úsměvy rozzářily tváře tatínka i jeho dcery. „Chutně upravená zelenina!“

Rybáři lidí

Charles Mills

**„Řekl jim: ‚Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.‘“
(Matouš 4,19)**

Sára u večeře prohlásila: „Chci být učedníkem Pána Ježíše.“ Lžičky tatínka a maminky se na okamžik zastavily na cestě od talíře k ústům.

„To je dobře,“ řekl na to tatínek.

„To je hezké,“ řekla maminka a usmála se.

Z kuchyně až do jídelny bylo cítit vůni čerstvě upečeného chleba a dušené zeleniny připravené v páře. Rodinka si pochutnávala na společné večeři. Maminka i tatínek věděli, že když jim jejich dcera oznámila takovou věc, že o tom hodně přemýšlela a že se brzy stane něco důležitého.

„Mohla bys začít být učedníkem až po jídle?“ navrhl jí maminka. „Nechci, aby ti vychladla večeře.“

Sára se zeširoka usmála. „Dobře,“ řekla a ukousla si další velké sousto z teplého plátku čerstvě upečeného celozrnného chleba. „Ale mám z tvého rozhodnutí opravdu velkou radost.“

Tatínek mrkl na manželku a přikývl. „To jsem rád, že naše dcera je učedníkem.“

Později večer našla maminka svou dcerku schoulenou na posteli, jak si čte kapitolu z obrázkové knihy plné biblických příběhů. Ještě před nedávnem jí četla tyto příběhy ona. Díky trpělivé práci učitelů ve škole si je teď už Sára může přečíst sama.

Maminka se posadila na kraj postele a zeptala se: „Takže, co vlastně dělají učedníci?“

Sára se usmála a nadšeně odpověděla: „Mami, to je úžasné. Nejdřív se učedníci dozvědí o Ježíši všechno, co mohou, a potom jdou a ukazují ostatním, jaký Ježíš je.“

„Tak to je moc hezké,“ odpověděla maminka.

Přemýšlej

- Které tři věci se ti na Ježíši líbí nejvíc?
- Jak můžeš druhým lidem ukazovat Ježíšovu lásku?
- Co všechno dokáže modlitba?

Tvoř

Slož papír na polovinu. Papír polož před sebe složenou stranou dolů. Přední stranu slož ještě jednou (volnou hranu nahoře polož ke složené hraně dole). Na takto složený papír nakresli rybářskou síť. Pak papír rozlož tak, že mezi nakreslenou sítí budeš mít prázdné místo. Do prázdného místa nakresli několik chycených ryb a dokresli i síť. Na rybičky napiš jména všech kamarádů ze skupinky nebo ze školky. Kdo v Ježíšově síti ještě chybí? Nech volnou rybičku pro kamaráda, který by k vám mohl začít chodit. Přemýšlej, kdo by to mohl být.

Pomůcky: papír, pastelky.

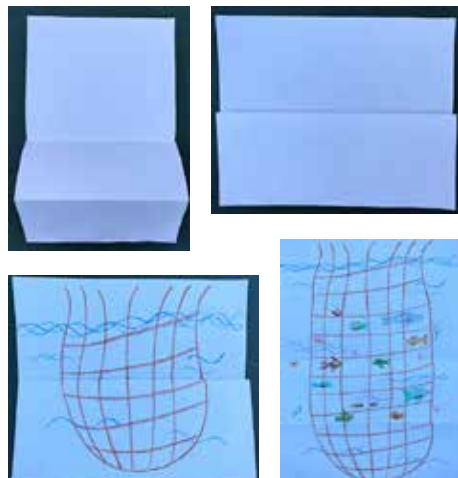
„A vyprávějí stejné příběhy z Bible, jako jsou tyhle,“ Sára přitom zvedla svoji knížku. „Pomáhají lidem, kteří mají strach a bojí se. Občas cestují na různá místa, aby se ujistili, že chudí lidé mají co jíst a nemocní mají lékaře, kteří se o ně starají. Dokonce zpívají písně o Ježíši. Já sama znám aspoň tři takové písně.“ Dívka se odmlčela. „A ještě také vyhánějí démony.“

„Cože dělají?“ maminka zalapala po dechu.

„Neboj se,“ usmála se Sára. „Není to tak strašné, jak to vypadá. V sobotní školce jsme se učili, že když se za někoho modlíme, všichni démoni, kteří se tam náhodou vyskytují, zase rychle odejdou. Modlitba je opravdu mocná!“

Maminka natáhla ruku a dotkla se tváře děvčátka. „Teda, moje dcera je učednicí. Pán Ježíš ti bude pomáhat na každém kroku, Sáro. Půjde tam, kam půjdeš ty, a naučí tě, co máš říkat a co máš dělat. Když spolupracujeme s Ježíšem, jsme v nejlepších rukou.“

Sára přikývla. „Proto si tuto knihu čtu znovu. Pokud s Ježíšem budu spolupracovat, musím se o něm jako o svém kamarádovi dozvědět všechno, co jde.“

Budou mne nenávidět

Charles Mills

**„Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne měl v nenávisti dříve než vás.“
(Jan 15,18; Petrů)**

Sára nastoupila k tatínkovi do dodávky, opřela si hlavu o opěrku a těžce si povzddechla. Tatínek se na ni dlouze zadíval a tiše se jí zeptal: „Co se stalo? Neudělala jsi zkoušku, nebo váš tým prohrál v baseballu? Nebo ti někdo řekl něco špatného?“

Sára pozorovala studenty, kteří špěchali kolem auta a mířili ke školním autobusům.

„Ne, ne, ale potom ano,“ řekla.

„Chceš si o tom promluvit?“

„Chtěla bych jenom být dobrým učedníkem.“

„Já to vím.“

„Chci lidem předávat Boží lásku.“

„Dobře, chápu to.“

„Spolužákovi Petrovi jsem řekla, že by neměl podvádět během testu z matematiky. Navrhla jsem mu, že mu pomůžu, aby se naučil násobilku devíti. Ale on mi řekl: ‚Nestarej se o mne, nech mě být! Já tvou pomoc nepotřebuji!‘ Potom mi řekl ošklivou nadávku.“

Sára se odmlčela a dodala: „On mě nemá rád. Ve skutečnosti mě nenávidí.“

Tatínek nevěřicně zamrkal. „To tě tedy muselo ranit.“

Sára ještě dodala: „A některé další děti řekly, že jsem se jenom snažila Petra svými znalostmi matematiky oslnit. A teď mě ani ony nemají rády.“ Sára zavrtěla hlavou. „Být učedníkem není vůbec jednoduché!“

Tatínek Sáry vyjel dodávkou z parkoviště a zamířil k domovu. Během cesty se jí zeptal: „Můžu ti říct jeden verš z Bible?“

„Určitě, budu ráda,“ řekla Sára zamyšleně.

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

- V čem bys potřeboval, aby ti Ježíš pomohl?
- Už se ti stalo, že jsi chtěl někomu pomoci, ale on nechtěl? Jak ses cítil?
- Poděkuj Pánu Ježíši za příležitost pomáhat ostatním a za odvahu, kterou ti k tomu dal.

Tvoř

Pod dohledem (a za pomoci) dospělého upeč bublaninu.

Smíchej:

- 4 hrníčky polohrubé mouky,
- 2 hrníčky krystalového cukru,
- 2 balíčky vanilkového cukru,
- 2 balíčky kypřicího prášku do pečiva,
- 2 hrníčky mléka,
- 1 hrníček oleje,
- 4 vejce.

Těsto vylej na plech vystlaný pečicím papírem. Na těsto vyskládej ovoce.

Smíchej:

- 3 polévkové lžíce rozpuštěného másla,
- 3 lžíce krystalového cukru,
- 3 lžíce hrubé mouky.

Vytvořenou směsí posyp těsto a ovoce. Koláč peč při 180 °C asi 40–50 minut. Koláč pak nabídní sousedům.

„Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne měl v nenávisti dříve než vás.“

Sára se zamračila a zeptala se:

„Kdo to řekl?“

„Ježíš.“

„Opravdu to řekl Ježíš?“

„Opravdu. Ale hned v dalším verši řekl toto: ‚Kdybyste byli ze světa, svět by se k vám choval přátelsky jako ke svým vlastním. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás vyvolil ze světa, proto vás svět nenávidí.‘ Někteří lidé Ježíše, když jim chtěl pomoci, nenáviděli.“

„Proč?“

„Někteří lidé nerozumějí Boží lásku. Myslí si, že je to jako s pozemskou láskou, že za ni musí nějak zaplatit. Myslí si, že když se k nim chováme hezky, že za to budeme něco chtít. A ať je to cokoliv, brání se tomu.“

„Tak to je hloupé,“ povzdechla si Sára. „Chtěla jsem Petrovi jen pomoci, aby udělal test a vyhnul se problémům.“

„To je proto, že jsi chtěla projevit Boží lásku. Ježíš se o druhé lidi staral jednoduše proto, že je miloval a chtěl, aby dělali to, co je správné. Ale někteří lidé to správné dělat nechtěli, a proto ho odmítli. A začali ho nenávidět.“

Sára zavřela oči a řekla: „Ještě se musím naučit hodně o tom, co znamená být Ježíšovým učedníkem.“

„Tak to nevím,“ odpověděl jí na to tatínek s úsměvem. „Vypadá to, jako by ti Pán Bůh už teď dával úžasné lekce. Pomáhá nám růst a vyzávat. Můžeme mu za to poděkovat.“

A hned to také udělali.

**„Vy jste světlo světa.
Nemůže se skrýt město
položené na hoře.“
(Mt 5,14; Petrů)**

Sára ze zamyšlení vytrhl hlas: „Proč ses nerozhněvala?“ Vzhlédla od učebnice přírodovědy na svého spolužáka Justina, který stál vedle lavice. V obličeji byl zpocený a v jeho tmavých kudrnatých vlasech bylo vidět otisk jeho baseballové čepice. „Co jsi říkal?“ zeptala se ho.

„Když Terry žaloval, že jsi ho praštila do ruky, ale ty jsi to přitom neudělala... A potom, když ti učitel přikázal jít na zbytek přestávky zpátky do třídy – ty jsi šla a nic jsi k tomu neřekla... Proč jsi nebyla našťvaná?“

Sára se napřímila na židli u lavice. „Zeptala jsem se maminky, proč je na

mě Terry zlý. Řekla, že se zlobí proto, že od nich odešel otec a pravděpodobně se k nim už nevrátí. Terry chodí a říká špatné věci proto, že je ve svém nitru vlastně smutný. Myslím si, že chce, aby se i ostatní lidé cítili smutní.“

Justin se zamračil. „To znamená, že jsi přišla o přestávku proto, že jsi mu nechtěla způsobit problém?“

Pokrčila rameny a řekla: „Asi ano.“

„Měl jsi ho teda opravdu praštit do ruky,“ řekl Justin. „Stejně žaloval, že jsi to udělala.“

Sára se zasmála. „To učedníci nedělají.“

„Jací učedníci? O čem to mluvíš?“

Sára s povzdechem pokračovala. „V našem sboru jsem se naučila, že bych měla být Ježíšovým učedníkem. Být učedníkem znamená, že někdy musíš myslet nejdříve na ostatní, a to i tehdy, když o člověku neříkají pravdu. Terry je smutný, je našťvaný a já mu to nevyčítám. Kdybych se s ním hádala nebo mu to řekla, cítil by se ještě hůř. A to jsem nechtěla.“

Přemýšlej

Jak by podle vás tyto situace řešil Ježíšův učedník?

1. Do vaší třídy ve škole nastoupí nový spolužák nebo spolužačka.
2. Spolužák, který bydlí nedaleko, je nemocný a nestíhá plnit školní úkoly.
3. Během přestávky vám někdo dá hanlivou přezdívku.

Tvoř

Na papírový talíř nakresli obličej kromě úst (oči, nos, uši, vlasy...). Na místě pro ústa vystřihni trochu větší obdélník. Pod něj dej druhý papírový talíř a uprostřed je spoj kancelářským nýtem nebo pomocí nitě a dvou knoflíků. Do vystřižené části nakresli veselý úsměv. Pak spodní talíř posuň a na prázdné místo nakresli smutnou pusu. Talíř můžeš zase posunout a nakreslit další výrazy (vypláznutý jazyk, cenící se zuby, překvapení...).

Tvář si pověš nad stůl a nastav si na ní svou aktuální náladu.

Pomůcky: 2 papírové talíře, nůžky, fixy nebo pastelky, kancelářský nýt (nebo nit) a 2 knoflíky).

Justin zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím. „Jsi divná, Sáro,“ řekl. „Hodně štěstí s těmi učedníky.“

Sára se zasmála. „Díky, Justine. Budu to štěstí potřebovat.“

O pár minut později Sára vycítila, že někdo stojí vedle ní. Otočila se a dívala se Terrymu přímo do tváře. „Moc mě to mrzí,“ řekl jí chlapec. „Řekl jsem učitelce, co jsem udělal, a ona mi řekla, že bych měl jít na zbytek přestávky do třídy. A také řekla, že pokud budeš chtít, můžeš se vrátit ven.“

Sára se na chvíli zamyslela a potom se zeptala: „Co víš o Měsíci?“

Terry se zamračil. „O Měsíci?“

„Ano. Čtu si tady o Měsíci a nechápu, jak může způsobit příliv a odliv, kdy hladiny oceánů stoupají a klesají. Vypadá to, že v naší třídě toho o vědě víš hodně. Můžeš mi to vysvětlit?“

Terry se usmál. „Mám Měsíc rád,“ řekl nadšeně a posadil se vedle Sáry. „Víš, existuje něco, čemu se říká gravitace.“

Zatímco si jejich spolužáci hráli venku, smutný chlapec si povídal se spolužačkou o tajemstvích sluneční soustavy.

**„Z vašich úst at' nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost.“
(Efezským 4,29)**

Kazatel pracoval u počítače, když si všiml, že u dveří jeho kanceláře někdo stojí. „Zdravím tě, Sáro,“ zvolal. „Co tě přivádí v úterý do naší modlitebny?“

Sára položila aktovku s učebnicemi vedle velké, kůží potažené židle vedle okna a s povzdechem se posadila.

„Existuje nějaká škola pro učedníky?“ zeptala se. „Chtěla bych v takové škole chtěla dostat nějakou lekci.“

„O čem by to mělo být?“

„Jak by se měl člověk stát lepším učedníkem! Někdy se mi to docela

daří, ale jindy jsem zmatená a nejednám správně. Ježíš pak ze mě musí být smutný.“

„Rozumím ti,“ odpověděl kazatel a souhlasně přikývl. „Vypadá to, že bys měla navštěvovat školu lásky.“

„Jakou školu?“

„No přece školu lásky. To je místo, které všem žákům pomáhá v praktickém cvičení.“

Sára se předklonila na židli. „A kde taková škola je?“

„Víš, může to být ve sboru, v sobotní školce anebo doma. Já jsem dokonce takovou školu navštěvoval ve vězení.“

„Ve vězení?“ zalapala po dechu. „Tak tomu nerozumím.“

Kazatel se usmál. „Sáro, škola lásky není nějaké místo. Je to postoj člověka. Učedníci mají ve svých srdcích hodně lásky a stále hledají způsoby, jak tuto lásku projevit. Snaží se pochopit, jak mohou ještě lépe sloužit své rodině, přátelům, spolužákům, dokonce i své zemi.“

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

Z těchto úkolů školy lásky si vyber dva, které chceš tento týden udělat:

- o Každý den během tohoto týdne si přečtu jednu kapitolu v evangeliích (Matouš, Marek, Lukáš nebo Jan).
- o Strávím hodinu v přírodě a poprosím Boha, aby mi ukázal něco úžasného.
- o Budu rozvíjet jednu ze svých schopností, svůj talent, dokud se v něm nezlepším. A potom tímto talentem někomu posloužím.
- o Pomohu mamince s úklidem.
- o Řeknu své kamarádce nebo svému kamarádovi, čeho si něm vážím.

Tvoř

Přelož bílý papír na polovinu a vystřihni srdce. Přelož na polovinu i červený papír, pomocí bílého srdce na něj obkresli větší srdce a vystřihni. Bílé srdce vlep doprostřed červeného srdce. Na bílou část napiš povzbudivý verš nebo citát. Srdíčko věnuj někomu, kdo potřebuje povzbudit.

V mobilní aplikaci YouVersion (Bible) vytvoř hezký obrázek s veršem. Když si v aplikaci klikneš na verš, který se ti líbí, dole se objeví možnost „Obrázek“. Vytvoření je jednoduché. Sdílej ho na své sociální síti nebo pošli někomu, komu chceš udělat radost.

„Takže,“ zeptala se Sára, „co učedníci v této škole dělají?“

„Studují Bibli, učí se jeden od druhého, rozvíjejí svoje schopnosti, které jim pomohou ještě lépe předávat Boží lásku, podobně jako zpěvák, který hraje na kytaru, nebo umělec či fotograf, kteří tvoří nádherné obrazy. Já sám na internetu kupuji nějaké povzbudivé knihy a potom je rozdávám vězňům ve věznici, kam chodím. Vězňové si toho velice cení.“

A pokračoval: „Víš, Boží lásku nejlépe poznáváme tak, že ji sami prokazujeme druhým lidem. Všechno poznávání, studium a rozvoj našich schopností nám pomáhá zlepšovat se v tom, co děláme. Pokud jsme zmatení nebo se nám to nedaří, Ježíš nám rád pomůže takový problém vyřešit.“

„To znamená,“ uvažovala Sára nahlas, „že Ježíš není smutný. Jen si myslí, že takový učedník potřebuje trochu víc tréninku.“

„Přesně tak!“ řekl kazatel. „Já bych ti poradil, abys trávila čas s lidmi, psala povzbudivé věci na sociálních sítích, aktivně se zapojovala do bohoslužeb ve sboru a rozvíjela svoje schopnosti. Toto všechno je součástí lekcí školy lásky.“

Sára se uvolněně usmála a zamířila ke dveřím. „Moc ti děkuji,“ řekla. „Ještě dnes se do té školy lásky zapíšu.“

„Takže se uvidíme ve třídě,“ odpověděl kazatel a zamával jí na pozdrav.

Jizvy

Charles Mills

**„Ať už mi nikdo nepůsobí
těžkosti, vždyť já nosím
na svém těle jizvy Ježíšovy.“
(Galatským 6,17)**

Sára si přisedla k dědečkovi na pohovku a zeptala se ho: „Co to tady máš?“

Krb jasně osvěcoval malý obývací pokoj a jeho příjemné teplo se šířilo po celé místnosti.

„To myslíš tuhle starou malou jizvu?“ odpověděl dědeček a dotkl se místa na levé paži, kam Sára ukazovala. „Tu jizvu mám od doby, kdy jsem sloužil u policie. Jednomu muži se nelíbilo, že se mu snažím zabránit ve spáchání trestného činu, a tak na mě vystřelil.“

Dívěnka se zamračila. „A bolelo to?“
„To tedy bolelo, a hodně.“

„Co se stalo potom s tím mužem se zbraní?“

„Šel do vězení.“

„Určitě jsi byl rád.“

Dědeček pomalu zavrtěl hlavou a řekl: „Neměl jsem z toho radost. Spiš jsem byl smutný, že mu nedokážu pomoci, aby žil lepším životem.“

„Ale střelil tě, dědečku! Vystřelil na tebe. Máš jizvu, která to dokazuje!“

„To máš pravdu. Vystřelil na mne z pistole. Ale já budu raději žít na svobodě s jizvou, než abych žil ve vězení bez jizvy. Ty bys to nechtěla?“

Sára souhlasně přikývla a řekla: „Proč ale zlí lidé ubližují dobrým lidem? Proč jim dělají jizvy?“

Dědeček vážně odpověděl: „Myslím si, že zlí lidé nemají rádi dobré lidi. Možná že na ně žárlí. Možná že si myslí: *Tento člověk mě vlastně nutí, abych byl zlý. Když mu ublížím, možná se stane stejně špatným, jako jsem já. A potom už nebudu špatný jenom já sám.*“

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

Zakroužkuj to, co bys měl prožívat a prožíval raději (některé volby budou znamenat, že si z tebe někteří lidé budou dělat legraci, že se tě pokusí uvést do rozpaků nebo se ti budou snažit svými slovy nebo jednáním ublížit).

- o Život naplněný satanovými zlými skutky.
- o Život naplněný Božím požehnáním.
- o Věčný život s Ježíšem v nebi.
- o Krátký život na této zemi.
- o Svědomí zatížené vinou a studem.
- o Čisté svědomí a myšlenky o naději.

Tvoř

Napiš na papír několik věcí (třeba 5), ze kterých jsi smutný. Na náplast nakreslí fixou srdíčko (značí Ježíšovou lásku) nebo kříž (značí Ježíšovu obět'). Modli se za věci, které jsi napsal, a přelep je náplastí, která označuje správný lék.

Pomůcky: čtvrtka A5, náplasti, fixy (červená a černá).

„Také Ježíš má jizvy,“ řekla Sára tichým hlasem. „Kazatel ve sboru říkal, že Ježíš má jizvy na rukou a ve svém boku. Má jizvy od té chvíle, kdy ho zlí lidé přibili na kříž. Já jeho jizvy jednou uvidím.“

„Já vím,“ odpověděl dědeček smutně. „Také apoštola Pavla několikrát zbičovali, protože kázal o Ježíšově lásce, a na zádech mu zůstala spousta jizev.“

„Přestal kvůli tomu kázat?“

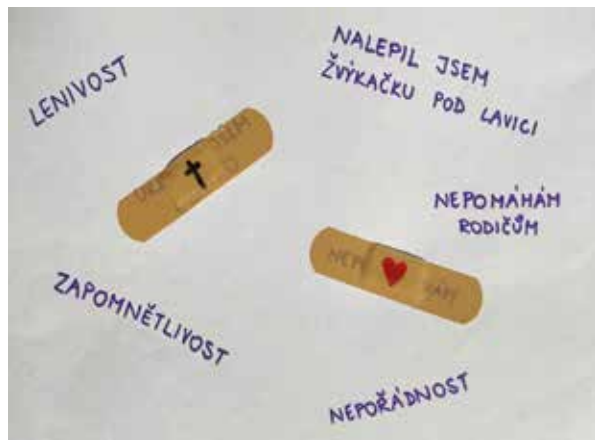
„To určitě ne! Naopak, kázal na ještě více místech. A později napsal: ‚Mám jizvy na těle. Ty ukazují, že patřím Kristu Ježíši.‘ Nestyděl se za ně. Ty jizvy dokazovaly, že je opravdovým učedníkem.“

„Také já se snažím se být učedníkem,“ řekla Sára zamyšleně.

„Já vím,“ odpověděl jí dědeček. „Někdy učedníkům ubližují lidé, kterým se nelíbí to, co učedníci říkají, kážou, zpívají nebo píšou. Někdy jim zůstávají jizvy ze zlých slov nebo činů, které je zraňují. Práví učedníci ale vědí, že tyto jizvy jsou důkazem toho, že druhým lidem projevují Boží lásku.“

„Dědečku, je mi líto, že tě střelili,“ řekla Sára.

„To je cena, kterou někdy člověk platí za to, že je dobrý policista,“ odpověděl dědeček.

Odpovědi na povolání

Charles Mills

**„Radujte se v Pánu vždycky,
znovu říkám, radujte se!“
(Filipským 4,4)**

Kazatel se usmál na shromáždění, když opakoval otázku: „Je tady někdo, kdo by chtěl odevzdat svůj život Ježíši? Někdo, kdo by chtěl povstat, a tím vyjádřit: ‚Rozhodl jsem se, rozhodla jsem se stát se Kristovým učedníkem a následovat ho všude, kam mne povede?‘“

Sára se svými rodiči seděla v přední části modlitebny, když kazatelova výzva zazněla v celé modlitebně. Cítila vnitřní štěstí, protože toto povolání přijala už před mnoha měsíci. Rozhodla se, že bude učedníkem, a i když to nebylo vždycky snadné, věděla, že to bylo správné rozhodnutí.

Od okamžiku, kdy sama povstala a řekla: „Chci být učedníkem,“ byl její

život plný různých příležitostí a výzev. Sára dokonce mluvila s některými svými spolužáky ve škole a pozvala je na některé akce v jejich modlitebně – na programy plné krásné hudby a poučných příběhů. Někteří její pozvání přijali a byli rádi, že si vyslechli kázání a zúčastnili se akcí, na kterých různí lidé sloužili svým obdarováním. Mladým návštěvníkům se líbila hra jednoho muže na marimbu a písničky ženy, která hrála na ukulele.

V okamžiku, kdy kazatel vyslovil tuto výzvu a čekal na reakci posluchačů, bylo několik jejich spolužáků se svými rodiči na návštěvě v modlitebně, seděli vedle ní a naslouchali tónům varhan. Najednou Sára uslyšela, jak zavržala lavice, na které seděla, protože někdo vstal. Podívala se, aby zjistila, kdo to je, a doslova jí to vyrazilo dech. Byl to Terry, chlapec, který jí ve škole způsobil tolik problémů a ostudy. Lhal o ní, dělal si z ní legraci a zneprjemňoval jí život. Časem se sice trochu

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

- Chodíš do sboru rád? Co tam máš nejraději?
- Kdo ve tvém sboru je podle tebe dobrý Ježíšův učedník? Proč, co dělá?
- Už jsi pozval některého kamaráda do sboru? Když ano – jak ses cítil? Když ne – proč? Z čeho máš obavu?

Tvoř

Papír slož na polovinu. Nakresli na něj svůj sbor tak, aby se boční stěnou dotýkal složeného kraje papíru. Sbor pak vystříhni a dovnitř napiš jména svých kamarádů. Modli se za ně a postupně je zkus pozvat do shromáždění, na tvou skupinku nebo na schůzku pathfinderů.

Na zadní stranu si napiš tuto modlitbu: „Drahý Ježíši, chci být tvým učedníkem. Uč mě, trénuj mě a ved mě na každém kroku, protože ti patří. Amen.“ Jestli chceš být Ježíšovým učedníkem, modli se takto každé ráno.

Pomůcky: čtvrtka A4, pastelky, nůžky, propiska.

spřátelili, ale stále cítila bolest z toho, jak se k ní v minulosti choval.

V této chvíli stál v modlitebně plné lidí a říkal: „Chci odevzdat svůj život Ježíši a stát se jeho učedníkem.“

Na výzvu kazatele se postavilo ještě několik dalších lidí, ale Sára si toho ani nevšimla. Uvědomila si, že právě jí si Ježíš použil, aby se dotkla srdce jiné lidské bytosti. Ještě nikdy ve svém mladém životě nepocítila takovou radost a štěstí.

Když se kazatel modlil za lidi, kteří povstali, Sára cítila, jak se jí do očí derou slzy. Její odpověď na výzvu, aby se stala učedníkem, změnila její život a už si nedokázala představit, že by byla někým jiným. Bez ohledu na to, co přinese budoucnost, věděla, že bude vždycky ukazovat a projevovat Boží lásku každému člověku, se kterým se setká. Navždycky bude Ježíšovým učedníkem.

Když kazatel dokončil modlitbu, Sára řekla obzvlášť radostně: „Amen!“

Nikdy není pozdě

Charles Mills

**„Radostí, úspěchem
a slávou naší služby je ochota
být v každém okamžiku
připraven naslouchat
a odpovědět na volání Mistra:
„Zde jsem; pošli mne.““
(Ellen G. Whiteová, Vybraná
poselství, sv. 2, s. 168)**

Ellen Whiteová spala velice neklidně. Sen, který se jí zdál, byl velice skutečný. Sledovala v něm svého syna Edsona, jak si se skupinou kamarádů hraje ve vodě na mělčině. Zábava je tak pohltila, že si ani nevšimli, že se postupně vzdalují od břehu.

Vlny oceánu se postupně zvětšovaly a potichu se řítily na hrající si skupinu, aby do ní s mohutným hukotem narázily. Ellen hrůzou zatajila dech.

„Nesmíš ztratit ani okamžik!“ vykřikla hlasitě, aby přehlušila vítr, vodu a vlny. „Dej si pozor na spodní proud, pozor na spodní proud!“

Ellen věděla, že když se vlny budou vracet zpátky do moře, dokážou strhnout a odvléct nic netušící mladé muže. Určitě by se utopili. Najednou uslyšela, jak Edson křičí hrůzou. Pak se probudila a celá se chvěla.

Její syn nebyl úplně mladý. Bylo mu už 43 roků a žil daleko od domova. Jeho život byl plný problémů, udělal spoustu chyb a o své situaci nemluvil pravdu. Ellen dokonce musela několikrát zaplatit kauci, aby ho dostala z vězení. Jeho otec zemřel a také jeho dva bratři. Edson se stavěl proti všemu, co jeho matka považovala za správné, a často jí to říkal.

Ještě ten den, kdy se jí zdál sen, mu Ellen napsala dopis a vyličila svoji noční můru. Napsala mu, že „spodní proud představuje satanovu moc a naši vlastní, nezávislou, tvrdošjnou vůli“.

zamyšlení pro děti

Přemýšlej

Jsi připraven jít a stát se učedníkem?
Modli se a uvažuj o těchto podnětech:

- o Staň se dobrovolníkem v kuchyni, která vaří jídlo pro potřebné. S jídlem předávej i lásku.
- o Hledej způsoby, jak získávat finanční prostředky pro organizaci ADRA.
- o Udělej radost svému kazateli nebo staršímu sboru tím, že mu nabídneš pomoc ve sboru.
- o Piš povzbuzující e-maily lidem (nejen kamarádům), kteří prožívají problémy.

Tvoř

Obkresli svou ruku na barevný papír a vystřihni ji. Ve své skupince nebo školce si vystřižené ruce pověste na nástěnku nebo nalepte na větší papír s textem: „Pane, já půjdu.“ Ruce otočte prsty směrem k nebi.

Pomůcky: barevné papíry, nůžky, velký pevnější papír, fixy, lepidlo.

Vyzvala ho, aby svůj život odevzdal Bohu.

A opravdu se stalo něco úžasného. Edson matku uposlechl a řekl si: *Nejsem na správné cestě do nebe, potřebuji se změnit.*

Skutečně se změnil! Po mnoha modlitbách začal konat úplně novou službu. Plavil se na malém parníku jménem Jitřenka po velké řece Mississippi na jihu Spojených států. Tato loď byla modlitebnou i školou pro afroamerické obyvatele této oblasti, kterým zvěstoval evangelium. Časem pomohl založit 15 škol, dále nakladatelství, které připravovalo knihy pro Afroameričany, a stál u založení sanatoria, které pomáhalo s jejich zdravotními potřebami.

Edsonův příběh nádherně ukazuje dvě důležitá ponaučení. Za prvé, rodiče by nikdy neměli zlomit hůl nad svými dětmi a vzdát se jich. Matka Ellen Edsonovi napsala mnoho dopisů a vždycky ho ujišťovala o tom, že ho miluje. Druhým naučením je to, že nikdy není pozdě stát se Ježíšovým učedníkem.

Proto, když Edson nakonec pozval Ježíše do svého srdce a uslyšel, jak mu Ježíš říká: „Jdi do světa a předávej moji lásku lidem,“ byl připravený a radostně řekl: „Pane, rád půjdu!“

To je přesně to, co učedníci dělají.

